

Vintertur til Okla

av Leiv Wangen

Det er råkaldt her fra morgenen. Sikkert 10 - 15 kuldegrader, så skinnlue og polvotter trengs virkelig. Jeg går etter ubrøytet veg på sydsiden av Gjevilvatnet. Følger et ski-spor den første kilometeren – men så er det å brøyte løype i dyp snø hele veien innover. Mange spor etter dyr og fugler er å se, men ellers er snøflaten inneretter uberørt av mennesker.

Må innrømme at jeg hadde regnet med en god skiløype langsmed Gjevilvatnet. Starten vart nok dermed litt tyngre enn jeg på forhånd trodde. Men varmen fester seg godt til kroppen. Etterhvert forsvinner skyene også. Snart er det helt blå himmel. Værmeldingen har slått til.

Like før Langoddbekken tar jeg min første rast. Skiene må av og maten frem. Varm kaffe med brødskeiv til smaker virkelig her jeg sitter i solskinnet og skuer rett mot Gjevilvasshytta på den andre siden av vatnet.

Jeg blir som ny etter kafferasten og tar fatt på turens bratteste parti, rett opp fjellsiden mot Engelsbekkhøa. Snøens sammensetning her oppetter varierer noe fra myk og fin til enkelte partier med glatt og helt polert is. Her er det nok vinden som har herjet. Oppstigningen går likevel fint, og snart flater terrenget ut vestover nord for Midtskarven.

Bortsett fra den første kilometeren har jeg ikke sett et eneste skispor til nå. Men her kommer et spor ned fra Midtskarven. Jeg følger skisporet videre vestover – og sannelig går det ikke helt til topps på Okla.

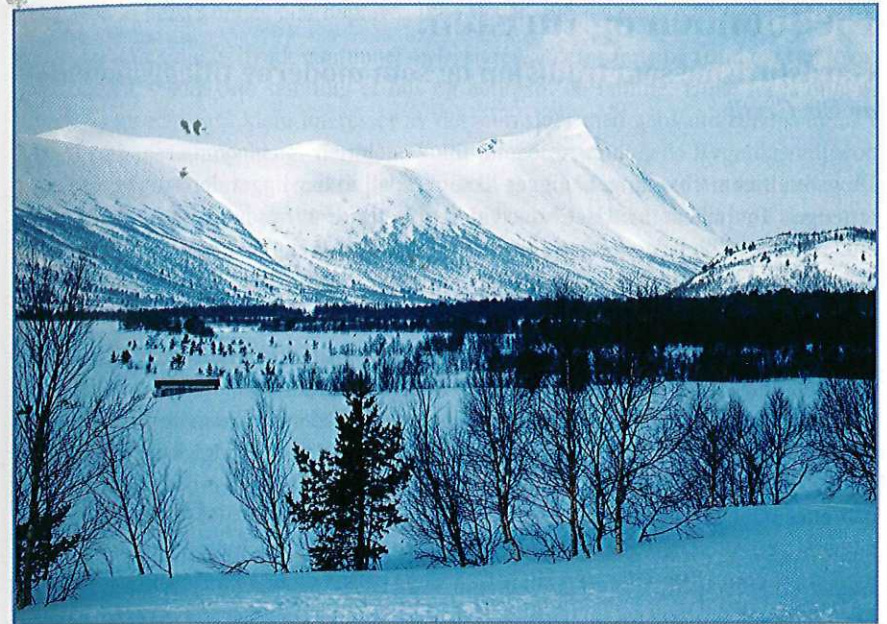
Det føltes langt å gå helt opp, men du verden for en utsikt det er herfra. Et panorama åpner seg til alle kanter. I vest ligger alle de flotte Innerdalsfjellene. Rett i nord og nærmest er de vidunderlige Gjevilvasskammene. Selve Gjevilvatnet med sin avlange form strekker seg ut i hele sin lengde dypt der nede mellom disse fantastiske fjellene. For et eventyrland!

Har du først blitt fascinert av fjellnaturen her – blitt oppslukt av dens skjønnhet – ja, da er det gjort. Det er den rene forelskelsen. Man blir fullstendig trollbundet.

Jeg forstår godt at Thor Heyerdahl fant seg tilrette her oppe ved Okla. Ved juletider i 1935 bodde han her oppe i en igloo. Sammen med en fetter var han her – kjørte hundeslede og levde på eskimovis.

Hele dette naturskjønne fjellområdet er en perle for seg selv. Et stykke fjell-Norge som jeg vil verdsette meget høyt.

Skisporet jeg fulgte på tur opp, fortsetter i retning Storli. Jeg renner ned samme vei

Okla. Foto: Erik Stabell.

jeg kom opp. Syd for Korgtjønna møter jeg det første mennesket på turen hittil. Han kommer fra Festa, har gått over Storhornet og skal nå til Storli.

Jeg lurer på hvordan det skal gå ned den bratte fjellsiden fra Engelbekkhøa. Men kryssingen ned går fint. Jeg holder høyde litt før skoggrensa og utnytter dermed skråningen langs fjellsiden. Slik kommer jeg ned på skisporet mitt etter å ha passert Storbekken. Ingen har i løpet av dagen gått i mine spor her. Men etter vel en kilometer har flere skiløpere kommet inn på løypa – opp fra Gjevilvatnet. Herfra og fremover til Osen vart det dermed lettere og bedre å gå etter fastere skiløype.

Til slutt må jeg si at denne siste mars-søndagen i 1993 var en av de store for en fjellvandrers. Det var en opplevelse jeg vil minnes med glede. Den flotte utsikten, det fine været og den vidunderlige stemningen på Oklas topp – det vil for alltid bli stående, preget i mitt sinn.

En slik dag kan aldri glemmes.

Fjellhilsen fra Leiv Wangen